

Diasporic
Literature
2011

DIASPORIC LITERATURE -

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΑΛΟΥΜΑΣ

10 JANUARY, 2012 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Επειδής ήταν πόλεμος και η ώρα αργά

Επειδής ήταν πόλεμος και η ώρα αργά είπα να γυρίσουμε σπίτι μη και μας βρει η περίπολος κι η συμφορά. Εκείνος σαν να γέλασε, κάτι σαν μαρμαρωμένος λυγμός στην παγωνιά του μισοφέγγαρου. “Σιγά, μη βιάζεσαι αδελφέ, ξεχνάς πως έχω χρόνια ν’ ανεβώ αυτές τις σκάλες. Κι έπειτα, δεν είναι αυτός ο δρόμος που θυμάμαι. Continue reading →

Η παραγγελία

Απ’ τη μεγάλη και φημισμένη σας πολιτεία φεύγω με κάποιες εντυπώσεις ομορφιάς: τα λαμπρά μάρμαρα, τα θέατρα, ο πλούτος στα καταστήματα. Ωστόσο, τον πίνακα τότε θέλω παλαιότερης σχολής, αληθινό, και γι’ αυτό σας προτίμησα, να μου θυμίζει τη δική μου βολή, κάτι σαν πειθαρχία Continue reading →

Νυχτερινό

Γριά γυναίκα τώρα, πρόσφυγας απ’ τα παλιά της υιάτα. Χαριεντιστός γιαλός στην πόρτα της και πέρα τα θαμπά βουνά της χαμένης πατρίδας. Continue reading →

Αναβολή

Λέω να σταματήσω τα μάγια που μου φτιάζανε κείνες οι σουβλερές, ποντικομούρες γριές εκεί στ’ ασβολερό τυος άντρο. Κι από το δώμα μου να διώξω τα πουλιά που ορίσανε να περετούν την κάθε μου ανάγκη — κοράκια, νυχτοπούλια, νυχτερίδες, γιδοβυζάστρες και καρακάξες, που μαγαρίζουν τις αυλές μου και ξελογιάζουν τον ύπνο μου με τον παράφνό τους σαματά. Continue reading →

Της Αυγής

Θαλασσινές ανεμώνες τα μαλλιά της κυμαίνονται ιριδίζοντας στο ύφαλο κύμα μεταξύ πέρκας και σαργού εκεί στα βράχια με τις γούρνες της χρυσαυγής Continue reading →

Της Λυγερής

Φτερούγες κόρακα ιριδίζοντας στην αντηλιά λουσιμένα δεντρολίβανο τα μαλλιά της περήφανα ωραία κυπαρισσένια σε νησιώτικη πλαγιά κυματιστή στα μάτια των ανθρώπων να προβαίνεις Continue reading →

Μια μέρα βροχερή

Επειδή μέρωσε βροχή και φώς μολύβι είπα να μην πάω στη δουλειά, να κάτσω εδώ να συγυρίσω το σπίτι όπως τότε που σε περίμενα. Continue reading →

Καντηλοσβέστης

Καμιά φορά στο σπίτι μου το δειλινό θολώνει τα πράματα μια ξένη αντάρα, και τότε βγαίνω στο μπαλκόνι και κάθομαι με τα ξερά γεράνια, και μες στ’ αποβασίλεμα ψάχνω μπας και φανεί περαστικός κανένας φίλος απ’ τα παλιά, συντροφιασμένα χρόνια. Continue reading →

Ο Ξένος

Κατάγιαλα, σε τραπεζάκι μιας ταβέρνας στο νησί δυο ντόπιοι αδέρφια κάθονταν μ’ έναν ξένο αργά μιαν εσπέρα. Το λίγο φως απ’ την ταβέρνα φώτιζε σαν φανάρι του δρόμου μιας άλλης εποχής, αχνά-χλομά, το πρόσωπο του ξένου, στραμμένο προς τη θάλασσα. Κι αυτός, σαν ονειρόπαρτος, Continue reading →

Την εποχή που η χνουδερή παπαρούνα

Την εποχή που η χνουδερή παπαρούνα βαμμένη ξεδιάντροπα σηκώνει μπόι στ’ αγίνωτα στάχια και την ήρα, που το θυμάρι απλώνει στις πλαγιές μαβιές φλοκάτες μη και ξενοτρυγήσει η μέλισσα, Continue reading →

Epilogue

Dimitris Tsaloumas My joys are those of spare autumn birds that haunt the trees of sunset cities. My sadness is in the patient eye of the ox, the vast lament of the ass in night paddocks. I claw and peck and bristle at competition like a pink-stalked gull, and my greed is infinite, though I loathe my brother the pig. ... Continue reading →

Στον Αναγνώστη Β’

Δημήτρης Τσαλουμάς Αν περπατώντας στις καταχνιές βλέπεις πουλιά — να καίνε σαν τα ρόδια στο χειμώνα το παράθυρο και τη γενάτη σκεπή, — αν άφοβο καμιά φορά σε βγάζουν οι σήραγγες στου Αμαζόνιου τα μπαλκόνια — να δεις τα σαρκοβόρα φύλλα που ρουφάνε ζωντανή την παραστρατημένη αχτίδα, — κι αν πού σε πνίγει το δίκιο σου και της πατρίδας το ... Continue reading →

To the Reader II

Dimitris Tsaloumas (translated by Philip Grundy) If when you walk through the mist you notice birds — ablaze like pomegranates in the window and on the bearded roof of winter, — if sometimes the dark tunnels let you out onto the balconies of the Amazon — to see without fear flesh-eating leaves swallowing alive the straying beams of the sun, ... Continue reading →

The Voice

by Dimitris Tsaloumas How am I to go out into the fields where night's chill glints like the tooth of the wolf. How am I to leave my bed to face the joylessness of the wind and the murky eye of the river — and suppose the voice is inhuman suppose it is the Evil One abroad in the wilderness ... Continue reading →

Αντιγόνη

Δημήτρης Τσαλουμάς Θυμάμαι τον περήφανο χειμώνα της ματιάς σου — την ώρα που σε φέρναν άκλαυτη και πιάναν οι ακαμάτες τις πόρτες των καπηλιών. — Μα δεν ήξερα πως ήσουν εσύ. Το μοιρολόγι σου το διάβασα μόλις σε κάνανε — βιβλίο, κι έτρεξα αμέσως τ' ορκίζομαι, και σήκωσα την πέτρα να σου φέρω — νερό και να ανάψω το λυχνάρι. ... Continue reading →

Η ξεχασμένη παραγγελία

Δημήτρης Τσαλουμάς Παράγγειλε στα νιάτα του της θάλασσας κι απ' τα μπεντένια και τ' αγέρια τις ερημιές κοιτάζω τώρα τη γυνάικα των ονείρων του καρτερώντας στον ελαιώνα της σιωπής. Πώς να εξηγήσεις τώρα που αγρυπνάς τη σιγουριά της αφής στα σκοτεινά τις υπόγειες επιδοκιμασίες της φαντασίας τις ραδιουργίες της αράχνης στους ατέλειωτους διάδρομους πώς ν' αποδείξεις το φως που μυρμηγκιάζει ... Continue reading →
